

По Рачо Стояновъ.

Пъсенъта на машината.

(Разказъ)

Аглика свърши IV отдѣление съ много добъръ успѣхъ. Баща ѝ зарадвавъ отъ това, макаръ като работникъ да зарабатваше заплата само за прѣхраната на сѣмейството си, рѣшилъ бѣше да я запише въ първи класъ. Тя неизказано много се зарадва, хубавитѣ ѝ ясно-сини очи станаха още по-живи и още по-весели. На всички свои другарки Аглика съобщаваше тази приятна за нея вѣстъ. А вечеръ, когато се връщаше въ къщи доволна отъ играта, тя помагаше на майка си и чакаше да се върне татко ѝ отъ работа.

— Врѣме е вече да се върне татко, нали — питаше тя майка си, — свирката отдавна изсвири.

— Врѣме е вече, казваше майка ѝ.

Не слѣдъ много се задаваше и баща ѝ. Аглика го посрѣщаше радосно, улавяше го за чернитѣ и изцапани отъ работа ръцѣ и така го придружаваше отъ пѣтнитѣ врата до стаята. Тя тѣй много го обичаше. Веднага, щомъ се върнѣше отъ фабриката, Аглика знаеше, че татко ѝ трѣбва да се измие и тя донасяше вода и му поливаше. Слѣдъ вечеря тѣ продължително разговаряха. Аглика запитваше баща си за разни нѣща и всѣкога гледаше между другото, да заприказва баща си за нейното постѣпване въ класното училище.

— Татко, нали като дойде септември ще се запиша за ученичка въ I класъ?

— Да, ще се запишешъ!

— И нали ще ми купишъ синя форменна рокля?

— Ще ти направя, мое мило и хубаво момиче, нека Господъ дава животъ и здраве, — казваше той, като нѣжно я милваше.